DOMSTOLENS BESLUT
av den 21 maj 1977*

Mål 31/77 R och 53/77 R

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiska rådgivarna D. R. Gilmour och M. van Ackere, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg, hos juridiske rådgivaren Mario Cervino, båtiment Jean Monnet, Kirchberg,

sökande,

mot

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, företrätt av William Henry Godwin, Assistant Treasury Solicitor, i egenskap av ombud, biträtt av T. H. Bingham, Q. C. of Grays Inn och P. G. Langdon Davies, Barrister of the Inner Temple, med delgivningsadress i Luxemburg, hos John Steven Chick, brittiska ambassaden, 28 boulevard Royal,

svarande.

Talan avser ett yrkande om ett interimistiskt beslut enligt vilket svaranden skall åläggas att upphöra med att handla i strid mot ett kommissionsbeslut under den tid förfarandet såvitt avser huvudtvisten i de rubricerade målen pågår.

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden H. Kutscher, avdelningsordförandena A. M. Donner och P. Pescatore samt domarna J. Mertens de Wilmars, M. Sørensen, A. J. Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, G. Bosco och A. Touffait,

generaladvokat: H. Mayras,
justitiesekreterare: A. Van Houtte,

meddelar följande

* Rättegångsspråk: engelska.

beslut

1 I målet har domstolen beaktat förhandlingsrapporten och generaladvokatens förslag till avgörande.

2 Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland underrättade den 20 januari 1977 kommissionen om sitt beslut att från och med den 31 januari ge ett tillfälligt stöd till inhemska svinuppfödare i form av ett bidrag på 5½-pence per kilo dödvikt.

3 Kommissionen, som fann att stödet inte var förenligt med den gemensamma marknaden i den mening som avses i artikel 92 i EEG-fördraget, inledde ett förfarande i enlighet med artikel 93.2 första stycket och underrättade Förenade kungarikets regering härom den 25 januari 1977.

4 Den brittiska regeringen begärde med stöd av artikel 93.2 att rådet skulle besluta att stödet i fråga var förenligt med den gemensamma marknaden, med avvikelse från bestämmelserna i artikel 92, varför det inledda förfarandet inte kunde avslutas före den 15 februari 1977, då rådet avslog begäran.

5 Genom beslut av den 17 februari 1977 (EGT nr L 54, s. 39, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå) beslutade kommissionen att "Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland omedelbart skall upphöra med att ge sådant stöd i form av bidrag till svinproducenter, för vilket en plan har anmälts till kommissionen genom skrivelse av den 19 januari 1977".

6 Medlemsstaten till vilken beslutet var riktat, som redan vid den aviserade tidpunkten, den 31 januari 1977, hade påbörjat genomförandet av stödåtgärden stod fast vid sitt beslut kommissionens beslut till trots.

7 Kommissionen har genom talan i mål 31/77 hänskjutit ärendet till domstolen i enlighet med artikel 93.2 andra stycket som lyder såsom följer: "Om staten i fråga inte rättar sig efter detta beslut inom föreskriven tid får kommissionen eller andra berörda stater, med avvikelse från artiklarna 169 och 170, hänskjuta ärendet direkt till domstolen."

8 I enlighet med artikel 92.1 i fördraget är stöd som ges av en medlemsstat som snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion, oförenligt med den gemensamma marknaden, i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna.

9 Enligt artikel 93 sista punkten skall kommissionen underrättas i så god tid att den kan yttra sig om alla planer på att vidta eller ändra stödåtgärder.

10 I enlighet med samma bestämmelse skall kommissionen, om den anser att en sådan plan inte är förenlig med den gemensamma marknaden enligt artikel 92, utan dröjsmål inleda det förfarande som anges i artikel 93 punkt 2.

11 I samma artikels sista mening anges att medlemsstaten i fråga inte får genomföra åtgärden förrän detta förfarande lett till ett slutgiltigt beslut.

12 Det är ostridigt att kommissionen den 25 januari 1977, dvs. före påbörjandet av den planerade åtgärden i fråga, vilket avsågs ske den 31 januari 1977, underrättade Förenade kungariket om att den fann att åtgärden i fråga inte var förenlig med den gemensamma marknaden och att kommissionen därför skulle inleda förfarandet enligt artikel 93.

13 Det är likaså ostridigt att svaranden likväl genomförde åtgärden i fråga och fortsatte att tillämpa beslutet härom oaktat kommissionens beslut av den 17 februari 1977 och ärendets hänskjutande till domstolen genom talan i mål 31/77.

14 Förenade kungariket har gett in en svarsinlaga i mål 31/77 och har samtidigt väckt talan om ogiltigförklaring i mål 53/77 under åberopande av att kommissionens beslut av den 17 februari 1977 har fattats "utan att kommissionen var behörig och/eller i strid mot fördraget och/eller att kommissionen gjort sig skyldig till maktmissbruk".

15 I förevarande interimistiska förfarande har kommissionen framställt yrkande om att beslut om en interimistisk åtgärd enligt artikel 186 i fördraget skall fattas, enligt vilket Förenade kungariket skall åläggas att upphöra med att handla i strid mot ovannämnda beslut i avvaktan på de domar i de båda målen mellan kommissionen och Förenade kungariket i vilka de tvistiga rättsfrågorna kommer att avgöras.

16 I artiklarna 92 och 93 är kontrollen av statsstödens förenlighet med den gemensamma marknaden inrättad på så sätt, att varje gång en medlemsstat vidtar eller ändrar ett dylikt stöd skall detta bli föremål för granskning från kommissionens sida och att en dylik åtgärd inte skall kunna genomföras innan kommissionen har yttrat sig.

17 Utan att föregripa prövningen av om beslutet av den 17 februari 1977 är välgrundat eller ej, måste det således fastslås att Förenade kungariket, genom att från och med den 31 januari 1977 genomföra den omtvistade stödåtgärden, har handlat i strid mot denna ordning som är av grundläggande betydelse för skyddet av den gemensamma marknadens funktion.

18 Även om medlemsstaten ansåg att stödåtgärden var förenlig med den gemensamma marknaden och att kommissionens beslut därför stod i strid mot fördragets regler, så kunde detta förhållande inte anses innebära ett berättigande för nämnda stat att åsidosätta de tydliga bestämmelserna i artikel 93 och att handla som om beslutet i fråga var en rättslig nullitet.

19 I syfte att förhindra att medlemsstaterna tar lagen i egna händer, ges dessa genom fördraget en möjlighet att, särskilt med stöd av artikel 173 och följande, inför domstolen föra talan angående varje rättsstridigt handlande från institutionernas sida, varför ett kommissionsbeslut i enlighet med artikel 189 fjärde stycket förblir "till alla delar ... bindande" för den stat som det är riktat till, intill dess domstolen fattar ett beslut med motsatt verkan.

20 Åsidosättandet av föreskriften i artikel 93 sista meningen, vilken utgör ett skydd av den kontrollmekanism som har införts genom samma bestämmelse, utgör en så tydlig kränkning av denna mekanism att detta ensamt kan ge upphov till tillämpning av artikel 186.

21 Den omständigheten att kommissionen, inledningsvis utan att anlita domstolsförfarandet, försökte att avhjälpa den ovan beskrivna situationen kan inte anses inverka på kränkningens svårighetsgrad på så sätt att en tillämpning av artikel 186 skulle vara utesluten.

22 Inte heller kan den omständigheten att saken i mål 31/77 och 53/77 kan komma att handläggas och avgöras inom en snar framtid, anses tala emot nödvändigheten av att säkerställa att de villkor och former som föreskrivs i fördraget iakttas under förfarandet i tvisten mellan Förenade kungariket och kommissionen angående beslutets av den 17 februari 1977 berättigande.

23 Den begärda interimistiska åtgärden kommer för övrigt nödvändigtvis inte att få några oåterkalleliga verkningar, eftersom Förenade kungariket vid ett ogiltigförklarande av kommissionens beslut har möjlighet att utge det omtvistade stödet retroaktivt.

24 Med beaktande av omständigheterna i målet, särskilt åsidosättandet av artikel 93 sista meningen, bör således Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland åläggas att omedelbart upphöra att tillämpa det beslut om stödåtgärd som har genomförts från och med den 31 januari 1977.

Rättegångskostnader

25 Beslut om rättegångskostnaderna bör fattas senare.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN

följande interimistiska beslut:

a) **Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland skall omedelbart upphöra att tillämpa det beslut om stödåtgärd som har genomförts från och med den 31 januari 1977.**

b) **Beslut om rättegångskostnaderna skall fattas senare.**

Beslutet fattat av domstolen i Luxemburg den 21 maj 1977.

A. Van Houtte
Justitiesekreterare

H. Kutscher
Ordförande på första avdelningen